

Shine like Sheen!

Het boekdebuut van Marius Vahlkamp, *Geluk, dé handleiding* (2025), verenigt het ironische realisme voortgebracht door Gerard Reve met de vitalistische privémythologie van Jan Cremer, Jef Geeraerts etc. Deze combinatie is misschien niet nieuw, maar de structurele opbouw is dat wel. Op de achterkant wordt de term 'episodische roman' gebruikt: in de fragmentarische, achronologische biografie komen citaten, gedichten, registers en grotesken voor. Vahlkamp vernoemt zijn bijwijlen labiele alter ego naar een personage uit *Infinite Jest* (1996) van de Amerikaanse auteur David Foster Wallace: 'De Incandenzaatjes, zoals ik mijn familie naar de hoofdpersoon van een bekend boek pleeg te noemen.' Beide werken gaan over het lege, verdovende doch heftige bestaan in een hedendaagse dysfunctionele samenleving waarbij geluk afgekocht wordt. Men weet niet goed hoe aan de hoge maatschappelijke eisen te voldoen en neemt de toevlucht tot allerlei verslavende activiteiten. De door Vahlkamp beschreven levenshouding leunt vanwege het cynisme, de grofheid en de oppepping aan bij die van de Generatie Nix, al ervaart hij 'therapeutisch' wel nog de nood om dingen van zich af te schrijven, net zoals Geeraerts in *Gangreen* (1968). Zijn 'handleiding tot geluk' geldt als tegenhanger van de feelgood- en succescultuur. Zo laat hij M. Incandenza binnenstappen bij een Charlie Sheen verheerlijkende faalcoach: 'Shine like Sheen!' Pogingen om alles op een rijtje te zetten via lijsten en indexen zorgen er samen met de toevoeging van metafictionele commentaar echter niet voor dat *Geluk, dé handleiding*, evenals *Infinite Jest*, de vorm van een 'moeilijke' postmoderne encyclopedische roman aanneemt. De sterktes en de zwaktes liggen in de verschillende onderdelen die niet altijd even functioneel zijn en soms afzonderlijk beter tot hun recht komen. In elk geval betreft het een gewaagd en opmerkelijk boekdebuut.

Geluk, dé handleiding, Poespa Producties, Gent, 2025, 399 pagina's

ISBN 9789083524405.